

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΓΣΕΕ

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ ΓΕΝΙΚΗΣ ΣΥΝΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑΣ ΕΡΓΑΤΩΝ ΕΛΛΑΔΑΣ

**ΤΑ ΣΥΝΔΙΚΑΤΑ ΗΤΑΝ,
ΕΙΝΑΙ
ΚΑΙ ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΕΔΩ!**

Μέσα σ' αυτά τα 100 χρόνια βασιλείς και πρίγκιπες, δικτάτορες και κυβερνήσεις, αυτοκρατορίες, έθνη και κράτη, πολιτικά κόμματα και θεσμοί που φάνταζαν ακλόνητοι, χάθηκαν στη σκόνη της ιστορίας.

Ένας θεσμός άντεξε και αντέχει και θα εξακολουθήσει να υπάρχει όσο υπάρχει κοινωνική ανισότητα και η ανάγκη των εργαζομένων για ένα καλύτερο αύριο.

ΤΑ ΣΥΝΔΙΚΑΤΑ!

Το σμείωμα της σύνταξης

Η «Φωνή της ΓΣΕΕ», η ιστορική εφημερίδα ενημέρωσης και αλληλοβοήθειας των ελλήνων εργαζομένων, κυκλοφορεί σε ένα ειδικό επετειακό τεύχος για να τιμήσει τη συμπλήρωση 100 χρόνων από την ίδρυση της Γενικής Συνομοσπονδίας Εργατών Ελλάδας.

Τηρήσαμε το αρχικό λογότυπο της εφημερίδας, όσο παρωχημένο κι αν φαίνεται την εποχή της ψηφιοποίησης, γιατί αποτελεί κι αυτό κομμάτι της ιστορίας της ΓΣΕΕ και του ελληνικού συνδικαλιστικού κινήματος.

Η παρούσα έκδοση αποτελεί μια πράξη μνήμης, η οποία θέλει να συναντηθεί με τις αναμνήσεις χιλιάδων εργαζομένων που με τους αγώνες τους αναδείχθηκαν σε πρωταγωνιστές όχι μόνο των συνδικαλιστικών κατακτήσεων αλλά και των κοινωνικών και πολιτικών εξελίξεων.

Πρόκειται για μια συνοπτική αναδρομή του συνδικαλιστικού κινήματος της χώρας μας, του κινήματος που γεννήθηκε, μεγάλωσε κι εξελίχθηκε με θυσίες μέσα σε 100 χρόνια κι όμως παραμένει νέο και ζωντανό.

Με την ανάκληση στο σήμερα σημαντικών στιγμών της ιστορίας των συνδικάτων δημιουργείται αυτός ο πολύτιμος δεσμός μεταξύ παρελθόντος και παρόντος που λειτουργεί ως γέφυρα για τους μελλοντικούς αγώνες της εργατικής τάξης.

Υπεύθυνος σύμφωνα με το νόμο:

Γιάννης Παναγόπουλος

Σύνταξη - Επιμέλεια

Λίλα Δημητριάδου

Πατησίων 69 & Αινιάνος 2, 104 34 Αθήνα

www.gsee.gr, info@gsee.gr

Η ΙΔΡΥΣΗ ΤΗΣ ΓΣΕΕ

Ως το 1918 το κύριο χαρακτηριστικό του συνδικαλιστικού κινήματος ήταν ο κατακερματισμός των πρωτοβάθμιων συνδικαλιστικών οργανώσεων και η αδυναμία οργάνωσης των εργατών σε ομοσπονδιακή μορφή.

Αποκορύφωμα των προσπαθειών για την οργανωτική ενότητα και το συντονισμό της δραστηριότητας του συνδικαλιστικού κινήματος είναι η πραγματοποίηση του Α΄ Πανελλαδικού Εργατικού Συνεδρίου (21-28 Οκτωβρίου 1918), όπου εκπροσωπήθηκε η συντριπτική πλειοψηφία των συνδικαλιζόμενων εργατών.

Αποτέλεσμα των εργασιών του συνεδρίου ήταν η ίδρυση της Γενικής Συνομοσπονδίας Εργατών Ελλάδος, η οποία έδωσε τη δυνατότητα στους εργάτες να αναγνωρίσουν τον εαυτό τους ως μια ξεχωριστή, ιδιαίτερη και διακριτή τάξη. Το συνέδριο αποδέχτηκε ως αρχή της ΓΣΕΕ την πάλη των τάξεων.

Η φωτογραφία της πρώτης σελίδας είναι από το ιδρυτικό συνέδριο της ΓΣΕΕ.

Τα Ελληνικά Ταχυδρομεία αναδεικνύουν την επέτειο των 100 χρόνων από την ίδρυση της Γενικής Συνομοσπονδίας Εργατών Ελλάδος με την έκδοση και κυκλοφορία της Αναμνηστικής Σειράς γραμματοσήμων «100 χρόνια ΓΣΕΕ». Η έκδοση πωλείται σε όλα τα Ταχυδρομικά Καταστήματα της χώρας και αποτελείται από:

- φεγιέ διαστάσεων 80 x 90 mm που περιλαμβάνουν δυο γραμματόσημα.
- εικονογραφημένους φακέλους πρώτης ημέρας κυκλοφορίας
- απλά λευκώματα γραμματοσήμων σειράς.

Άρθρο του Γιάννη Παναγόπουλου Προέδρου ΓΣΕΕ

Ο κόσμος της εργασίας γιορτάζει φέτος τα 100 χρόνια από την ίδρυση της Γενικής Συνομοσπονδίας Εργατών Ελλάδας.

Αποτελεί, η επέτειος αυτή, την ευκαιρία να ανατρέξουμε στην ιστορία των συνδικαλιστικών αγώνων στη χώρα μας και να ξαναπιάσουμε το νήμα που τους συνδέει με τους ευρύτερους κοινωνικούς αγώνες, να συγκρίνουμε τις διεκδικήσεις των εργαζομένων στη διάρκεια ενός αιώνα, να θυμηθούμε και να μάθουμε, να κρίνουμε την οργανωμένη συνδικαλιστική μας δράση.

Με περισσή περίσκεψη να αναζητήσουμε τις παραλλήλους στο χθες και στο σήμερα και να χαράξουμε νέες τροχιές, να δέσουμε τις κοινές μας αγωνίες σε νικηφόρους αγώνες για τις επερχόμενες γενιές εργαζομένων, αυτές των παιδιών μας.

Η ευθύνη αυτή είναι πιο μεγάλη για όσους από εμάς, στην 100ή επέτειο από την ίδρυση του κορυφαίου συνδικαλιστικού οργάνου των εργαζομένων της μισθωτής εργασίας, έχουμε εκλεγεί από τους συναδέλφους μας να τους εκπροσωπούμε.

Στην εμπιστοσύνη των συναδέλφων μας οφείλουμε να είμαστε καθαροί και ειλικρινείς: να μιλήσουμε ακόμα και για τις «δύσκολες» περιόδους του συνδικαλιστικού κινήματος, τις εσωτερικές του διαφωνίες, τις αντιπαράθεσεις ιδεών και προσώπων, την αγωνία για τον εκδημοκρατισμό του, την αντιπαράθεσή του με τις κυβερνητικές θεσμικές παρεμβάσεις για τον περιορισμό του, την αλληλεπίδρασή του με τα κοινωνικά κινήματα της χώρας μας αλλά και των άλλων χωρών.

Η συγκρότηση της συλλογικής εργατικής δράσης αρχίζει με την ίδρυση των πρώτων «αδελφοτήτων», σωματείων και Εργατικών Κέντρων, συνεχίζεται με την ίδρυση της ΓΣΕΕ και κλιμακώνεται ραγδαία ανάμεσα στους δυο μεγάλους πολέμους, σε μια Ελλάδα που αλλάζει σύνορα και προσπαθεί να ανασυνταχθεί, δεχόμενη τους εκατοντάδες χιλιάδες ξεριζωμένους πρόσφυγες της Μικρασίας. Οι εργατικές απεργίες και διαδηλώσεις βρίσκουν απέναντί τους τις κρατικές δυνάμεις καταστολής που απειλούν, χτυπούν, πυροβολούν τους απεργούς ή τους διαδηλωτές. Και ο κατάλογος των θυμάτων μακραίνει...

Όσο μάχονται οι εργαζόμενοι, τόσο η κρατική καταστολή μεγαλώνει. Η προσπάθεια του κράτους να περιστείλει τις εργατικές διεκδικήσεις και να ελέγξει τα θεσμικά

όργανα των εργαζομένων γιγαντώνεται στις δυο «μαύρες» εποχές της νεώτερης ιστορίας μας: στη Δικτατορία Μεταξά και στη Χούντα.

Εποχές συλλογικής ελπίδας και ανάτασης διαδέχονται εποχές περιστολής των συνδικαλιστικών ελευθεριών, αποβιομηχάνισης και ανόδου της ανεργίας, συρρίκνωσης των μισθών, υποβάθμισης του βιοτικού επιπέδου του λαού, ανάδειξης των ατομικών λύσεων, απαξίωσης της ανάγκης για συλλογική δράση.

Μελετώντας τα γεγονότα με τη χρονική απόσταση που μας χωρίζει, μπορούμε να αξιολογήσουμε την ιστορία των ελληνικών συνδικάτων με μεγαλύτερη ευθυκρισία, ενταγμένη στις πραγματικές της διαστάσεις χωρίς ωραιοποιήσεις, χωρίς «φτιασιδώματα».

Διατρέχοντας τα ιστορικά γεγονότα και τις κοινωνικές διεργασίες που συνθέτουν την ιστορία του ελληνικού συνδικαλιστικού κινήματος, ό,τι συνέβη στο παρελθόν διαμορφώνει το παρόν και προσδιορίζει το μέλλον.

Παράλληλα, ξεδιπλώνεται η επιρροή και η αλληλεπίδραση των παγκόσμιων και ευρωπαϊκών γεγονότων –πολιτικών, οικονομικών, θεσμικών, συνδικαλιστικών– στην ελληνική ιστορία και το ελληνικό συνδικαλιστικό κίνημα.

Επαναστάσεις, πόλεμοι, θεσμικές αλλαγές, διαδηλώσεις στην Ευρώπη και διεθνώς αφήνουν το αποτύπωμά τους και στο ελληνικό συνδικαλιστικό κίνημα, το εμπλουτίζουν και το ανατροφοδοτούν.

Τα συνδικάτα αποτέλεσαν μέχρι σήμερα την αναντικατάστατη μορφή έκφρασης και οργάνωσης των ανθρώπων της μισθωτής εργασίας.

Θα το επιτύχουν και στο μέλλον; Σίγουρα ΝΑΙ, εάν και εφόσον, ενόψει και της 4ης Βιομηχανικής Επανάστασης δεν εφησυχάσουν, βρουν νέες φόρμες οργάνωσης και αιτήματα που θα απαντούν στην εποχή, στα κρίσιμα ζητήματα της καταπολέμησης της ανεργίας, στις ποιοτικές και δημοκρατικές εργασιακές σχέσεις, στην ασφάλιση και στην ασφάλεια της εργασίας.

Για να γίνει αυτό, τα συνδικάτα χρειάζεται να μετασχηματίζονται διαρκώς, να παρακολουθούν τις αλλαγές στην κοινωνία, στην παραγωγή, στην οικονομία, ώστε να γίνονται χρήσιμα και αποτελεσματικά στις προσπάθειες της εργατικής τάξης να βελτιώνει διαρκώς το επίπεδο της ζωής της.

Τότε, οι εργαζόμενοι περήφανα θα στοιχίζονται στις «γραμμές» τους και θα βροντοφωνάζουν: ΤΑ ΣΥΝΔΙΚΑΤΑ ΜΑΣ – Η ΔΥΝΑΜΗ ΜΑΣ.

Μέσα στα τελευταία αυτά 100 χρόνια, βασιλείς και πρίγκιπες, δικτάτορες και κυβερνήσεις, αυτοκρατορίες, έθνη και κράτη, πολιτικά κόμματα και θεσμοί που φάνταζαν ακλόνητοι, χάθηκαν στη σκόνη της ιστορίας.

Ένας θεσμός άντεξε και αντέχει ως η συλλογική έκφραση και δύναμη διαπραγμάτευσης των μισθωτών και των ανθρώπων του μόχθου και θα εξακολουθήσει να αντέχει, όσο υπάρχει κοινωνική ανισότητα και η ανάγκη των εργαζομένων για ένα καλύτερο αύριο: τα συνδικάτα.

ΤΑ ΣΥΝΔΙΚΑΤΑ ΗΤΑΝ, ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΕΔΩ!

Άρθρο του Νικόλαου Κιουτσούκη Γενικού Γραμματέα ΓΣΕΕ

Η ίδρυση της Γενικής Συνομοσπονδίας Εργατών Ελλάδας, το 1918, έρχεται να υπηρετήσει την κρίσιμη αναγκαιότητα για ενότητα, συλλογική έκφραση και εκπροσώπηση του κόσμου της μισθωτής εργασίας.

Δυνάμεις συσπειρώνονται, οράματα ενσαρκώνονται, το αγωνιώδες αίτημα για αξιοπρεπή δουλειά και ζωή αρθρώνεται δυναμικά.

Απεργίες, συλλαλητήρια, διαδηλώσεις και διαμαρτυρίες, μαζικές κινητοποιήσεις για θεμελιώδη ανθρώπινα, εργασιακά και κοινωνικά δικαιώματα.

Αυτή η διαδρομή που συμπληρώνει έναν αιώνα, δείχνει πως όλα κερδήθηκαν με αγώνες, τίποτα δεν μας χαρίστηκε. Ο κατάλογος των νεκρών αγωνιστών μεγάλος...

Οι καιροί αλλάζουν, το διακύβευμα, όμως, της εργασιακής δικαιοσύνης παραμένει ως κοινός παρονομαστής στη σύγχρονη σύνθετη πραγματικότητα που διαμορφώνουν οι νέες μορφές οργάνωσης της εργασίας και της παραγωγής.

Η επένδυση στη γνώση, η συνδικαλιστική εκπαίδευση και επιμόρφωση αναβαθμίζουν το κοινωνικό κεφάλαιο, ενδυναμώνουν την παρέμβαση της ΓΣΕΕ, τεκμηριώνουν το εναλλακτικό της αφήγημα για ισόρροπη, βιώσιμη και χωρίς αποκλεισμούς ανάπτυξη.

Στα 100 αυτά χρόνια, καταγράφονται πολλές σημαντικές στιγμές, αλλά και λάθη, τα οποία δεν πρέπει να αποσιωπούνται.

Από τα όργανα διοίκησης της Συνομοσπονδίας πέρασαν εκατοντάδες προσωπικότητες. Άλλοι υπηρέτησαν άδοξα, με αυταπάρνηση και στοχοπροσήλωση στις διαχρονικές αξίες, και κάποιοι ευτυχώς λίγοι, τη χρησιμοποίησαν ως εφαλτήριο για «καριέρες» άλλου τύπου.

Οι δικές μας γενιές έχουν την ευθύνη για την υποχώρηση του συλλογικού και την έξαρση του ατομικού, για τον ωχαδερφισμό και την έλλειψη αλληλεγγύης που δια-

κρίνει καταστάσεις του σήμερα.

Σε όλη τη διάρκεια της μνημονιακής περιπέτειας, το Συνδικαλιστικό Κίνημα δέχεται μια πολυμέτωπη επίθεση ως ο μόνος συντεταγμένος θύλακας αντίστασης και ανατροπής.

Πολλές φορές βρισκόμαστε να παλεύουμε μόνοι μας ενάντια σε όλους και όλα.

Η αναζήτηση κοινωνικών συμμαχιών με υγιείς όμορους χώρους και παραγωγικούς φορείς οφείλει να αποτελέσει κεντρική κατεύθυνση.

Η αναστροφή της κινηματικής κόπωσης του κόσμου, απότοκο κυρίως της κρίσης θεσμών, της διάψευσης των προσδοκιών και της ματαίωσης της ελπίδας συνιστά μια κορυφαία υπαρξιακή πρόκληση.

Πρώτιστη προτεραιότητα, η υπέρβαση της αδυναμίας συνεννόησης των συνδικαλιστικών παρατάξεων για ενιαία και αδιαίρετη δράση απέναντι στις επιβαλλόμενες πολιτικές που επανέφεραν όρους γαλέρας.

Η ιστορία μας εμπνέει προκειμένου τα Συνδικάτα να διαδραματίσουν απρόσκοπτα την αποστολή τους μακριά από κομματικές εξαρτήσεις, κρατικό έλεγχο και αλλότριες σκοπιμότητες.

Διατρέχοντας, άλλωστε, αυτά τα 100 χρόνια βλέπουμε ότι το Συνδικαλιστικό Κίνημα είναι ζωντανό, σε αντίθεση με τους εκάστοτε ισχυρούς που είναι πλέον παρελθόν...

Από τα ορυχεία και τις φάμπρικες μέχρι την 4η Βιομηχανική Επανάσταση και την Ψηφιοποίηση, τα Συνδικάτα ήταν, είναι και θα είναι εδώ.

Άρθρο του Θάνου Βασιλόπουλου αναπληρωτή Προέδρου ΓΣΕΕ

Έχουν συμπληρωθεί εκατό χρόνια ζωής από την ίδρυση της ΓΣΕΕ.

Εκατό χρόνια από την ημέρα εκείνη στον Πειραιά, όπου πρωτοπόροι εργαζόμενοι με πρωτοβουλία της Φεντερασίων Θεσσαλονίκης και των εργατικών κέντρων της Αθήνας και του Πειραιά, συγκάλεσαν πανελλαδική συνδιάσκεψη όλων των συνδικαλιστικών οργανώσεων, και πραγματοποίησαν το ιδρυτικό συνέδριο της Γενικής Συνομοσπονδίας Εργατών Ελλάδος, προχωρώντας στη δημιουργία μιας Εθνικής Κεντρικής συνδικαλιστικής οργάνωσης, που θα έβαζε τη σφραγίδα της στην οργανωμένη κεντρική συνδικαλιστική δράση.

Έτσι λοιπόν έχουμε τη δημιουργία ενός ανώτατου συνδικαλιστικού οργάνου, που όπως ανέφερε το καταστατικό του θα βασιζόταν στην αρχή της πάλης των τάξεων και θα συνένωνε το συνδικαλιστικό προλεταριάτο της χώρας μας, θέτοντας τις βάσεις για οργανωμένη διεκδίκηση των εργατικών δικαιωμάτων.

Όπως ήταν φυσικό, τα επόμενα χρόνια το πολιτικό σύστημα κάτω από την καθοδήγηση της κυρίαρχης τάξης του κεφαλαίου, προσπάθησε να περιορίσει και να εξοφάνισι την οργανωμένη συνδικαλιστική δράση χρησιμοποιώντας όλα τα μέσα με κρατικούς, παρακρατικούς και εργοδοτικούς μηχανισμούς.

Ζήσαμε και ζούμε την προσπάθεια αλλοίωσης της θέλησης των εργαζόμενων μέσα από δοκιμασμένες παλιές συνταγές νοθείας και δημιουργίας ανώτερων συμμαχιών κυριαρχίας. Στη βάση όχι της υπεράσπισης των εργατικών δικαιωμάτων και αρχών, αλλά της δημιουργίας προϋποθέσεων καθεστηκυίας τάξης, μέσω του παραγοντισμού και των προσωπικών οφελών.

Σήμερα λοιπόν, εκατό χρόνια μετά, η ΓΣΕΕ με μια μακρά ιστορία πίσω της αγώνων, διεκδικήσεων, κατακτήσεων και θυσιών, αντιμετωπίζει ίσως τη μεγαλύτερη πρόκληση της ιστορίας της. Ζούμε και καλούμαστε να αντιμετωπίσουμε μια επίθεση τελείως διαφορετική από όλες τις άλλες. Μία επίθεση που προσπαθεί όχι να μει-

ώσει και να περιορίσει μισθούς, συντάξεις και εργατικά δικαιώματα, αλλά προσπαθεί να καταργήσει κάθε έννοια ύπαρξης κανόνων και δικαιωμάτων. Η προσπάθεια που ζούμε είναι η επιστροφή στα τέλη του 19ου αιώνα.

Το σύστημα με μοχλό πίεσης υποταγμένες κυβερνήσεις, τα μνημόνια και την κυριαρχία των δανειστών διαλύει και καταστρέφει την ελληνική οικονομία, δημιουργώντας προϋποθέσεις τεράστιας ανεργίας, μέσα από την καταστροφή των μικρομεσαίων επιχειρήσεων και επιβάλλοντας νόμους, που καταργούν τα συνδικάτα και κάθε εργατικό δικαίωμα, δημιουργώντας δηλαδή προϋποθέσεις Αρμαγεδδώνα.

Η ΓΣΕΕ αυτή την επίθεση, αν θέλει να υπερασπισθεί τους εργαζόμενους, δεν μπορεί να την αντιμετωπίσει με την πεπατημένη του σήμερα. Αν θέλουμε να νικήσουμε, θα πρέπει να αντιμετωπίσουμε τη μαζική επίθεση που δεχόμαστε με γενική επιστράτευση όλων αυτών που πλήττονται από αυτή την πολιτική.

Η ΓΣΕΕ πρέπει να δημιουργήσει μια τεράστια κοινωνική συμμαχία δράσης και αγώνα στη βάση της ανατροπής αυτής της πολιτικής με όλους τους φορείς εργαζόμενων, συνταξιούχων, μικρομεσαίων, επιστημών και πολιτισμού.

Η ΓΣΕΕ μπορεί και πρέπει να νικήσει, αν θέλει να υπάρχει και αύριο. Να λειτουργήσει με βάση τη ταξική της ύπαρξη και κατεύθυνση, χωρίς συμβιβασμούς και αντιλήψεις παραγοντισμού, εργατοπατερισμού και κομματικού και εργοδοτικού συνδικαλισμού. Μπορούμε και πρέπει να νικήσουμε. Η νίκη μπορεί να είναι δύσκολη, αλλά θα είναι δική μας.

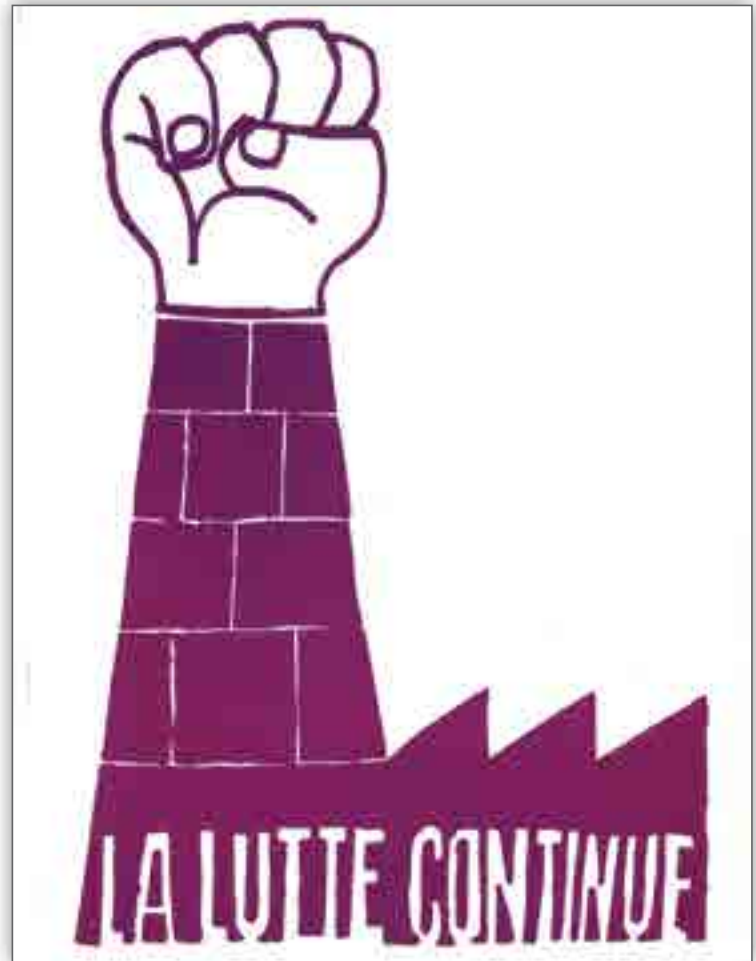
1968-2018

50 ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΓΑΛΛΙΚΟ ΜΑΗ

Τα γεγονότα του Μάη του '68 ξεκινούν από κινητοποιήσεις Γάλλων μαθητών και φοιτητών και επεκτείνονται με γενική απεργία των εργατών.

Δέκα εκατομμύρια απεργοί, τα δύο τρίτα του γαλλικού εργατικού δυναμικού, οδηγούν από τον Μάιο έως τον Ιούνιο τη χώρα σε πολιτική και κοινωνική κρίση που αρχίζει να παίρνει διαστάσεις επανάστασης.

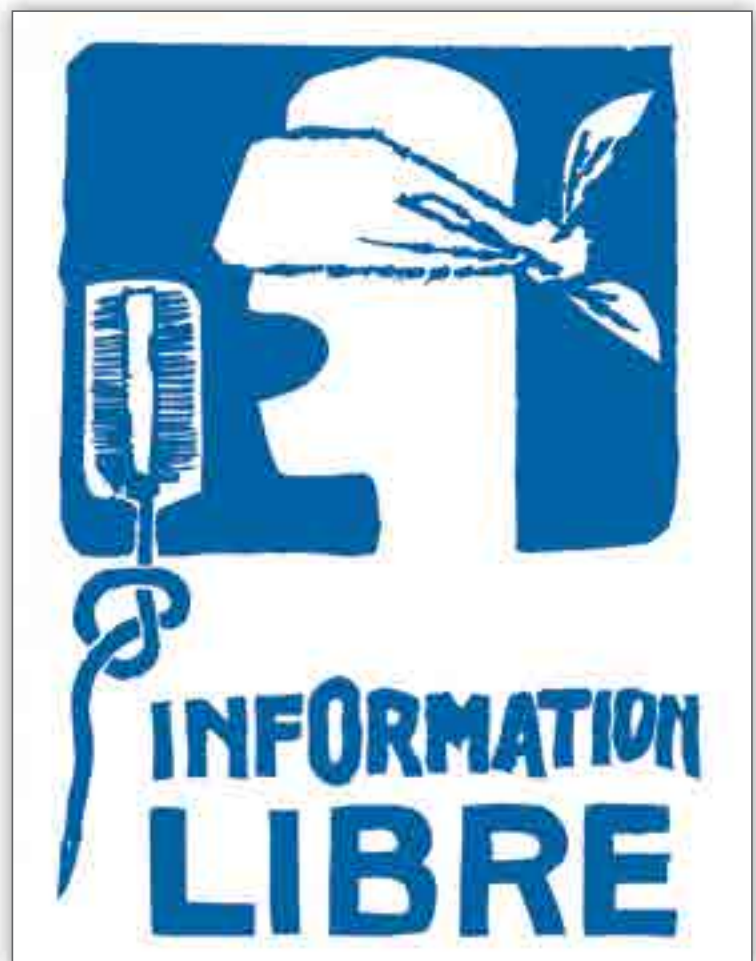
Τα οδοφράγματα συσπειρώνουν τους ρομαντικούς, ηλεκτρίζουν τους ενθουσιασμένους, ενεργοποιούν το δημοκρατικό υποσυνείδητο, υπογραμμίζουν την αντίθεση κεφαλαίου – εργασίας και πυροδοτούν εξεγέρσεις σε πολλά σημεία του πλανήτη.

«Ο αγώνας συνεχίζεται»

Αμαξοστάσιο λεωφορείων Μηριν: «Η απεργία συνεχίζεται. Συμπάρσταση μέχρι τη νίκη όλων των εργατών»

«Ελεύθερη πληροφόρηση»

ΤΑ ΠΡΩΙΜΑ ΧΡΟΝΙΑ

Πριν το 1918

Περί τα τέλη του 19ου αιώνα, στην Ελλάδα διατίθενται μεγάλα κεφάλαια για έργα υποδομής, ενώ παράλληλα αρχίζουν να εμφανίζονται πολλά εργοστάσια και βιομηχανίες.

Όμως, η οικονομική ανάπτυξη δεν επιφέρει και την ανάλογη βελτίωση των όρων ζωής της εργατικής τάξης. Οι μισθοί είναι χαμηλοί, η εργασία εξοντωτική, η ανεργία υψηλή, η μετανάστευση μεγάλη και οι ώρες απασχόλησης κυμαίνονται από 12 έως 16 την ημέρα.

Αυτές οι αδικίες ωθούν τους εργαζόμενους να δημιουργήσουν τα πρώτα σωματεία –κυρίως με τη μορφή «αδελφοτήτων», «συνδέσμων» και «αλληλοβοηθητικών ενώσεων»– προκειμένου να προβάλουν τα αιτήματά τους και να διεκδικήσουν τη βελτίωση του βιοτικού τους επιπέδου οργανώνοντας απεργίες.

Οι εργαζόμενοι αντιμετωπίζουν την πυγμή της πολιτικής εξουσίας, η οποία σε αгаσθή συνεργασία με τους εργοδότες δε διστάζει να διατάξει ακόμα και την επέμβαση του στρατού και της αστυνομίας για να καταστείλει τις απεργιακές κινητοποιήσεις.

1871: Ογδόντα μεταλλωρύχοι καταλαμβάνουν ένα από τα κτίρια της Ιταλογαλλικής Εταιρείας Σερπιέρι-Ρου, η οποία εκμεταλλευόταν τα μεταλλεία του Λαυρίου. Επεμβαίνει ο στρατός και απολύονται οι απεργοί.

Στη φωτογραφία εργάτριες στα πλυντήρια εμπλουτισμού του μεταλλεύματος της Γαλλικής Εταιρείας (από το βιβλίο του Κώστα Γ. Μάνθου, *Λαύριο η Βοή του Χρόνου. Το Νεότερο Λαύριο της Μεταλλείας και Μεταλλουργίας*, εκδ. Εταιρεία Μελετών Λαυρεωτικής, Λαύριο 2017. Η φωτογραφία ανήκει στον Η.Κ. Κονοφάγο).

1888: Οι εργαζόμενοι στη διόρυξη του Ισθμού της Κορίνθου κηρύσσουν απεργία με αίτημα το σωστό υπολογισμό των ωρών εργασίας. Στη φωτογραφία εργάτες στη διόρυξη του Ισθμού της Κορίνθου.

Δεκέμβριος 1882: Η πρώτη απεργιακή κινητοποίηση των σιδηροδρομικών στην Ελλάδα και παγκοσμίως. Απεργούν οι εργαζόμενοι στο Θεσσαλικό Σιδηρόδρομο. Στη φωτογραφία η Γέφυρα Στεφανοσαίων, Θεσσαλία (Φωτογραφικό Αρχείο ΕΛΙΑ/ΜΙΕΤ).

13 Απριλίου 1892: Η πρώτη απεργία εργατριών στην Ελλάδα, από τις υφάντριες του δεύτερου εργοστασίου υφαντουργίας των αδελφών Ρετσίνα στον Πειραιά. Αυτή η απεργία έγινε αυθόρμητα και ανοργάνωτα, όταν ο εργοδότης αποφάσισε να μειώσει κατά 20% τη μικρή αμοιβή που έπαιρναν οι «φαμπρικούδες». Στη φωτογραφία υφάντριες στο εργοστάσιο Ρετσίνα.

1893: Ο πρώτος μαζικός εορτασμός της Εργατικής Πρωτομαγιάς στην Ελλάδα πραγματοποιήθηκε το 1893, με πρωτοβουλία του Σταύρου Καλλέργη, στο σημείο που αργότερα αναγέρθηκε το Παναθηναϊκό Στάδιο. Έγινε την Κυριακή 2 Μαΐου του 1893 (καθώς η Πρωτομαγιά ήταν Σάββατο και εργάσιμη τότε ημέρα). Στη φωτογραφία ο Σταύρος Καλλέργης (1865-1926), ιδρυτής του πρώτου σοσιαλιστικού πυρήνα στην Ελλάδα (Κεντρικός Σοσιαλιστικός Σύλλογος).

21.8.1916: Απεργία των μεταλλωρύχων στη Σέριφο που ζητούν οκτάωρο, αύξηση ημερομισθίου και προστασία της ζωής των εργατών. Στους απεργούς συμπαραστέονται και 1.000 κάτοικοι του νησιού. Η Χωροφυλακή σκοτώνει 4 απεργούς και τραυματίζει 38. Οι απεργοί αντεπιτίθενται και ρίχνουν στη θάλασσα τον αρχηγό της Χωροφυλακής. Επί 15 ημέρες, την εξουσία στο νησί αναλαμβάνουν οι εργάτες. Τα αιτήματα των απεργών γίνονται δεκτά.

ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΣΥΝΕΙΔΗΤΟΠΟΙΗΣΗΣ

1918-1936

Υπό την πίεση των συνδικάτων, επεκτείνεται η εργατική νομοθεσία, ψηφίζονται το 8ωρο και ο νόμος περί κοινωνικών ασφαλίσεων, ιδρύεται η Εργατική Εστία και αρχίζει να εφαρμόζεται το σύστημα των Συλλογικών Συμβάσεων Εργασίας.

Όμως, παρά τη βελτίωση της νομοθεσίας, οι συνθήκες ζωής και η κατάσταση της εργατικής τάξης βρίσκονται σε πολύ χαμηλό επίπεδο.

Οι απεργίες και οι διαδηλώσεις κλιμακώνονται. Το εργατικό κίνημα, παρά τις συλλήψεις, τις εξορίες και τη βίαιη καταστολή, κάνει πιο έντονη και πιο οργανωμένη την παρουσία του στην ελληνική κοινωνία.

Η περίοδος του Μεσοπολέμου σημαδεύεται από το κύμα των Μικρασιατών προσφύγων και από την εξέλιξη της πολιτικής κατάστασης του τόπου, η οποία χαρακτηρίζεται από το μη ομαλό πολιτικό και κοινοβουλευτικό βίο.

Οι αγώνες των εργαζομένων δεν προώθησαν μόνο τις διεκδικήσεις τους. Συνέβαλαν κυρίως στη βαθμιαία ταξική συνειδητοποίησή τους.

9 Αυγούστου 1926: Η κηδεία των πρώτων νεκρών του καπνεργατικού κινήματος στη διασταύρωση των οδών Παπαστράτου, Μπότσαρη και Σουλίου στο Αργίριο.

Την Πρωτομαγιά του 1924 ο στρατός καταλαμβάνει το Εργατικό Κέντρο Αθήνας, προκειμένου να εμποδίσει τις εργατικές εκδηλώσεις οι οποίες θα γίνονταν στην πλατεία Δημοτικού Θεάτρου (σημερινή πλατεία Κοτζιά). Στις συμπλοκές μεταξύ στρατού και εργατών η Αθήνα βάφεται με αίμα. Στις φωτογραφίες τα έκτακτα μέτρα του στρατού και ο πρώτος νεκρός Ελληνικής Πρωτομαγιάς, ο Σωτήρης Παρασκευαΐδης.

Ο Μάης του '36 έμεινε στην ιστορία για τα γεγονότα της Θεσσαλονίκης όπου η βάρβαρη επίθεση της Χωροφυλακής έβαψε την πόλη στο αίμα. Στις συμπλοκές της 9ης Μαΐου δολοφονήθηκε ο Τάσος Τούσης και άλλοι 11 εργάτες. Ο θρήνος της μάνας πάνω από το νεκρό παιδί της στη φωτογραφία-σύμβολο του Μάη του '36 ενέπνευσε τον «Επιτάφιο» στον Γιάννη Ρίτσο.

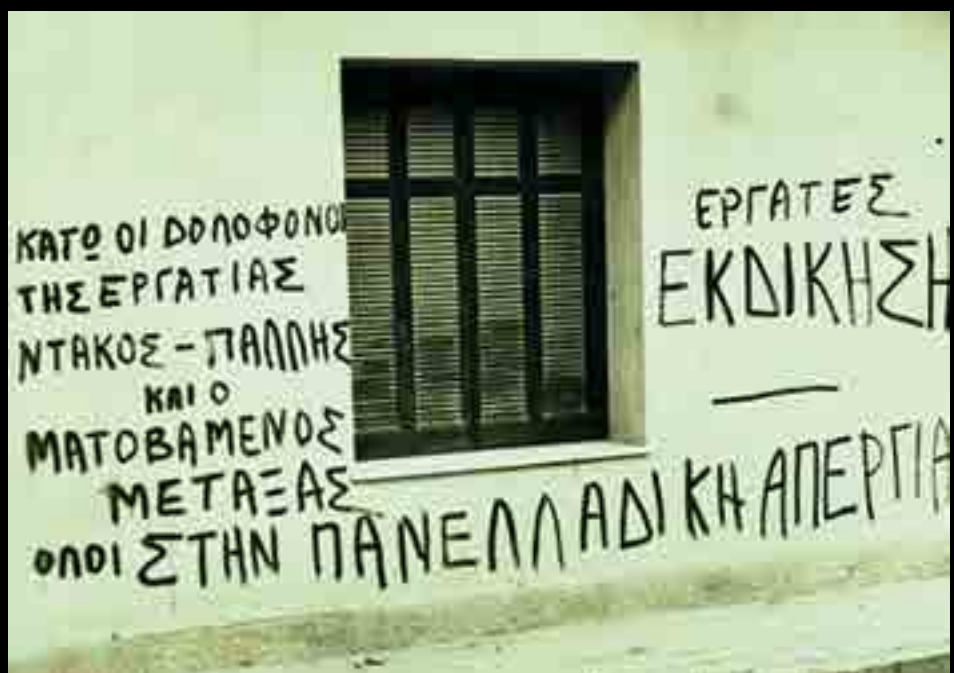
Φωτογραφία: Κέντρο Ιστορίας και Τεκμηρίωσης Βόλου (ΔΗΚΙ), Αρχείο Γ. Ζωιτόπουλου (Ζιούτου).

ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΦΟΒΕΡΑΣ

1936-1940

Από τις 4 Αυγούστου 1936 οι πολιτικοί εξορίζονται ή τίθενται σε κατ'οίκον περιορισμό, ο τύπος λογοκρίνεται, τα ξερονήσια γεμίζουν και το νεοϊδρυθέν Υφυπουργείο Ασφαλείας, με επικεφαλής τον Κωνσταντίνο Μανιαδάκη, φροντίζει ώστε οι διώξεις, οι απολύσεις και οι βασανισμοί να είναι καθημερινό φαινόμενο στα αστυνομικά τμήματα. Καλλιεργείται το πνεύμα της κατάδοσης υπόπτων και καθιερώνεται για πρόσληψη σε δημόσιες υπηρεσίες και για είσοδο σε στρατιωτικές σχολές το «πιστοποιητικό κοινωνικών φρονημάτων».

Πρώτο μέλημα του μεταξικού καθεστώτος είναι η διάλυση της ΓΣΕΕ, η μετονομασία της σε Εθνική Συνομοσπονδία και ο έλεγχος του συνδικαλιστικού κινήματος με εγκάθετους.

Στις 27 Ιουλίου 1936 η ΓΣΕΕ και η Ενωτική ΓΣΕΕ προκηρύσσουν Γενική Απεργία στην Αθήνα και τον Πειραιά για την 5η Αυγούστου εναντίον του νομοσχεδίου που δήμεινε τα κεφάλαια των ασφαλιστικών ταμείων και επέβαλλε την υποχρεωτική διαιτησία από διορισμένες επιτροπές. Με αφορμή αυτήν την απεργία, ο Ι. Μεταξάς επιβάλλει δικτατορικό καθεστώς στις 4 Αυγούστου. Στη φωτογραφία, τοίχος σπιτιού με συνθήματα που καλούν στη Γενική Απεργία.

ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΩΝ ΠΟΛΕΜΩΝ

1940-1949

Η δεκαετία του '40 στην Ελλάδα χαρακτηρίζεται από παρεμβατικότητα των ξένων δυνάμεων, κυβερνητική αστάθεια και έντονες κομματικές διαμάχες.

Ξεκινά με το Αλβανικό Έπος. Συνεχίζεται με την Κατοχή και την εξαθλίωση του κόσμου που βασανίζεται από πείνα και ανεργία.

Μέσα στις δύσκολες αυτές συνθήκες, ωστόσο, αναπτύσσεται και η αντίσταση του λαού ενάντια στους κατακτητές.

Η απελευθέρωση της χώρας φέρνει μια εφήμερη μόνο αγαλλίαση, καθώς ακολουθείται από τον αδελφοκτόνο Εμφύλιο.

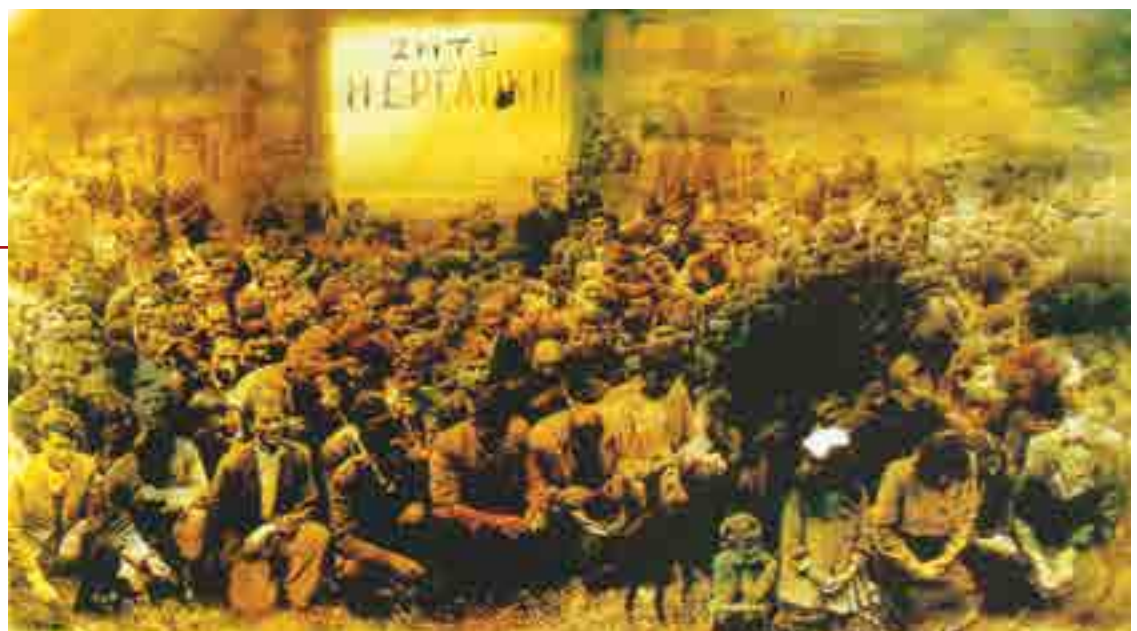

Από την Παρασκευή 1 Μαρτίου έως τις 7 Μαρτίου 1946 πραγματοποιείται το 8ο Συνέδριο της ΓΣΕΕ στην Αθήνα, στο θέατρο «Ολύμπια» της οδού Ακαδημίας. Συνέδριο-σταθμός, ενωτικό και δημοκρατικό. Ο ΕΡΓΑΣ (Εργατικός Αντιφασιστικός Συνασπισμός) συγκεντρώνει τη μεγάλη πλειοψηφία των 1.790 αντιπροσώπων. Στη φωτογραφία η έναρξη του Συνεδρίου.

Στις 5 Μαρτίου 1943 το Εργατικό ΕΑΜ οργανώνει Γενική Απεργία για την ακύρωση της πολιτικής επιστράτευσης Ελλήνων για τα εργοστάσια της Γερμανίας. Στις 25 Μαρτίου μαζική διαδήλωση, με επικεφαλής τους νεολαίους, πνίγεται στο αίμα. Η εντολή των Γερμανών δεν πέρασε. Είναι η μοναδική περίπτωση αποτροπής της πολιτικής επιστράτευσης σε όλη την κατεχόμενη Ευρώπη. Στη φωτογραφία η νεολαία στους δρόμους της Αθήνας, 25 Μαρτίου 1943.

Το 1946 ήταν η τελευταία χρονιά ελεύθερου εορτασμού της Πρωτομαγιάς με μεγάλες συγκεντρώσεις. Μετά ξεκίνησε ο Εμφύλιος και τα μέτρα καταστολής. Όσοι τολμούσαν να γιορτάσουν αυτήν την επέτειο της εργατικής πάλης, το έκαναν για να αποτίσουν φόρο τιμής στους νεκρούς και για να διατηρήσουν υψηλά το αγωνιστικό φρόνημα. Στη φωτογραφία Πρωτομαγιά στο Εργατικό Κέντρο Ελευσίνας, 1948.

ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΑΔΥΝΑΜΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

1950-1967

Η Ελλάδα προσπαθεί να ανοίξει τα φτερά της. Να ξεχάσει, να γιατρέψει τις πληγές της, να ανασυνταχτεί.

Η δεκαετία του '50, με το τέλος του εμφυλίου πολέμου, βρίσκει τα χωριά και τις πόλεις ερειπωμένες, την αγροτική παραγωγή το 1950 να φτάνει στα επίπεδα του 1939, τη φυματίωση να θερίζει. Ο πληθωρισμός διαρκώς διογκώνεται, ενώ οι μισθοί και τα ημερομίσθια δε φτάνουν για την ικανοποίηση ούτε των στοιχειωδών αναγκών των εργαζομένων.

Η δεκαετία του '60 δίνει την αίσθηση μιας πολιτικής και πολιτιστικής άνοιξης. Με μαζικές συγκεντρώσεις, με ογκώδεις διαδηλώσεις, με απaráμιλλη πνευματική και καλλιτεχνική δημιουργία. Μιας άνοιξης που την έκοψε πριν ανθίσει το πραξικόπημα της 21ης Απριλίου 1967.

1η Δεκεμβρίου 1960: Η κυβέρνηση επικαλούμενη «νοικοκύρεμα των ασφαλιστικών ταμείων» αυξάνει με το νομοθετικό διάταγμα 4104/60 τα ένησημα για την κατώτερη σύνταξη των οικοδόμων από 2.500 σε 4.050. Με την ανεργία να καλπάζει, κανείς δεν θα πάρει σύνταξη. Οι οικοδόμοι κατεβαίνουν σε απεργία και η συμμετοχή αγγίζει το απόλυτο. Τα εργοτάξια αλλά και τα μικρότερα γιαπιά νεκρώνουν. Στους συγκεντρωμένους απεργούς η αστυνομία επιτίθεται με πρωτοφανή αγριότητα. Οι οικοδόμοι ζηλώνουν τα πεζοδρόμια και αντεπιτίθενται. Απολογισμός: 173 συλλήψεις, 66 τραυματίες – οι 3 από σφαίρες. Αυτή η απεργία έμεινε στη μνήμη του συνδικαλιστικού κινήματος της χώρας ως η απεργία που έσπασε το φόβο της μετεμφυλιακής τρομοκρατίας.

Φεβρουάριος 1962: Η επικράτηση του Φ.Μακρή και της παράταξής του στο 9ο Συνέδριο της ΓΣΕΕ το 1948, δημιούργησε μια κατάσταση στο εσωτερικό του συνδικαλιστικού κινήματος η οποία χαρακτηριζόταν από συνέδρια-παρωδίες. Ως αντίβαρο στους «Μακρήδες», τον Φεβρουάριο του 1962, ιδρύεται η Κίνηση των 115 Συνεργαζομένων Εργατούπαλληλικών Οργανώσεων (ΣΕΟ-115). Η κίνηση των 115 πίεσε για τον εκδημοκρατισμό του συνδικαλιστικού κινήματος, διοργάνωσε και υποστήριξε πολλούς απεργιακούς αγώνες και συνέβαλε στις κινητοποιήσεις των Ιουλιανών του 1965.

Το κίνημα του 114 στόχευε στην προστασία της συνταγματικής νομιμότητας, όπως επέτασσε το ακροτελεύτιο άρθρο του Συντάγματος, το άρθρο 114. Ξεκίνησε ως κραυγή ελευθερίας των φοιτητών και μετατράπηκε σε κραυγή ελευθερίας και των εργαζομένων. Στη φωτογραφία εργαζόμενοι διαδηλώνουν και για τις δημοκρατικές ελευθερίες.

Ένα χρόνο μετά τα Ιουλιανά (15.7.1965) κι ενώ η κυβέρνηση έχει ανατρέψει με δικαστικές αποφάσεις τις διοικήσεις των συνδικαλιστικών οργανώσεων, πραγματοποιείται το 15ο Συνέδριο της ΓΣΕΕ (24-26.7.1966). Οι 115-ΣΕΟ λαμβάνουν μέρος, όμως αποχωρούν στη διάρκεια του Συνεδρίου, προς αποφυγή επεισοδίων. Οι υπόλοιποι επαναφέρουν την παλαιότερη διοίκηση η οποία 9 μήνες μετά θα υποδεχτεί με ενθουσιασμό τους πραξικοπηματίες της 21ης Απριλίου 1967. Στη φωτογραφία εργαζόμενοι διαδηλώνουν υπέρ ενός γνήσιου συνεδρίου της ΓΣΕΕ.

1η Μαΐου 1963: Για πρώτη φορά από το 1946 δίνεται άδεια συγκέντρωσης σε ανοικτό χώρο για τον εορτασμό της Εργατικής Πρωτομαγιάς. Η ΓΣΕΕ του Φ.Μακρή κάνει ό,τι μπορεί για να την εμποδίσει. Καθώς η Πρωτομαγιά τότε ήταν μέρα εργάσιμη, 82 σωματεία κηρύσσουν απεργία, συμπεριλαμβανομένων των Επιχειρήσεων Κοινής Ωφέλειας και των Τραπεζών και συγκεντρώνονται στο γήπεδο του Παναθηναϊκού στη λεωφόρο Αλεξάνδρας. Στη φωτογραφία οι συγκεντρωμένοι απεργοί της Πρωτομαγιάς 1963.

ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΩΝ

1967-1974

Στις 21.4.1967, ομάδα αξιωματικών του Στρατού ανατρέπει την κυβέρνηση και καταλαμβάνει την εξουσία. Αναστέλλεται η ισχύς των άρθρων του Συντάγματος που αφορούν στις πολιτικές και ατομικές ελευθερίες. Επικρατεί στυγνή λογοκρισία στον Τύπο και ενημερωτική τύφλωση από την κρατική τηλεόραση. Η στρατιωτική δικτατορία διαλύει τις μαζικές συνδικαλιστικές οργανώσεις, φυλακίζει ή εξορίζει εκατοντάδες συνδικαλιστές, δημεύει την περιουσία των συνδικάτων και διορίζει στα συνδικαλιστικά όργανα ανθρώπους προσκείμενους στο καθεστώς.

ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΜΕΤΑΠΟΛΙΤΕΥΣΗΣ

1974-1980

Η μεταπολίτευση προκαλεί συλλογική αισιοδοξία, μαζί με την προσδοκία ότι θα αποκατασταθεί η δημοκρατία, θα λειτουργήσει ομαλά ο κοινοβουλευτισμός, θα υπάρχει ισονομία, θα βελτιωθεί η θέση των εργαζομένων, θα σταματήσουν οι παρεμβάσεις στο εσωτερικό των συνδικάτων.

Ογκώδεις κινητοποιήσεις, πολυήμερες απεργίες, νέες μορφές συνδικαλιστικής οργάνωσης και εκατομμύρια κόσμος στους δρόμους αφήνουν έντονη τη σφραγίδα τους στα πρώτα μεταδικτατορικά χρόνια.

400 εργαζόμενοι στη ΜΕΛ Θεσσαλονίκης και 800 στου Λαδόπουλου Πάτρας, που ανήκουν στον ίδιο όμιλο, απεργούν επί 93 ημέρες. Ζητούν αύξηση μισθών και χορήγηση ανθυγιεινού επιδόματος. Τα αιτήματά τους γίνονται δεκτά. Στη φωτογραφία κατάληψη της χαρτοποιίας ΜΕΛ, Θεσσαλονίκη 1976.

Τραπεζοϋπάλληλοι «διασαλεύουν την τάξη» και μετά από απεργία 39 ημερών (17.1-24.2.1980) κερδίζουν τη νομοθετική κατοχύρωση του ωραρίου και αυξήσεις. Ταυτόχρονα ο αγώνας των εργαζομένων -τους οποίους η κυβέρνηση ονόμαζε «προνομιούχους» και «υποκινητές»- γίνεται υπόθεση περισσότερων κλάδων, που παλεύουν και αυτοί με διευρυμένο πλαίσιο αιτημάτων, ενάντια στην ακρίβεια και τους χαμηλούς μισθούς.

Το 1956 ο Θεοδώρου (Πρόεδρος του Εργατικού Κέντρου Θεσσαλονίκης) επισοεί προφάσεις για τη διαγραφή δημοκρατικών σωματείων που τα αντικαθιστά με «σωματεία-σφραγίδες», εξασφαλίζοντας αντιπροσώπους. Η έξωση από το ΕΚΘ ανάγκασε τα δημοκρατικά σωματεία της Θεσσαλονίκης να βρουν άλλο χώρο για τη στέγασή τους, στο κτίριο του Καραβάν Σαράι. Στη φωτογραφία διαδήλωση των διαγραμμένων από το ΕΚΘ σωματείων του Καραβάν Σαράι με κύριο αίτημα-σύνθημα: «Ενότητα και πάλη για την αλλαγή», Θεσσαλονίκη 1981.

ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΛΛΑΓΩΝ (1981-2009)

Α. 1981-1989

Στις αρχές της δεκαετίας του 1980, θεσμοθετούνται μεταρρυθμίσεις προς όφελος των εργαζομένων, θεσμοθετείται η Αυτόματη Τιμαριθμική Αναπροσαρμογή και επιτυγχάνεται η ομαλότητα στο εσωτερικό του συνδικαλιστικού κινήματος με την κατάργηση του ν.330/76. Με την ψήφιση του ν. 1264/82 τα συνδικάτα μπορούν πλέον να προβούν σε εκκαθάριση των συνδικαλιστικών μητρώων από σωματεία-σφραγίδες και να οργανώσουν γνήσια συνέδρια. Αυτή τη δεκαετία ανακάμπτει το συνδικαλιστικό κίνημα του εργοστασιακού συνδικαλισμού και υπό την πίεσή του παραμένουν ανοιχτές και συνεχίζουν τη λειτουργία τους οι «προβληματικές επιχειρήσεις».

Πρωτομαγιά 1982 στο Πεδίον του Άρεως

Τον Νοέμβριο του 1982 πραγματοποιείται το 13ο Συνέδριο του ΕΚΑ στο Ολυμπιακό Στάδιο. Ξεκινά η μετά τον Καρακίτσο εποχή.

9-11 Δεκεμβρίου 1983: Πραγματοποιείται το 22ο Συνέδριο της ΓΣΕΕ στην Αθήνα, ορόσημο στην ιστορία του συνδικαλιστικού κινήματος στην Ελλάδα. Παίρνουν μέρος όλα τα Εργατικά Κέντρα και όλες οι Ομοσπονδίες, χωρίς αποκλεισμούς. Διεξάγεται για πρώτη φορά με απλή αναλογική, εκπροσωπούνται όλες οι συνδικαλιστικές παρατάξεις και θέτει τις βάσεις για τη διεκδίκηση σημαντικών κοινωνικών αλλαγών.

Β. 1990-2000

Η δεκαετία του 1990 βρίσκει τη ΓΣΕΕ ενωμένη, με εκπροσώπηση όλων των συνδικαλιστικών παρατάξεων, στοιχεία που της προσδίδουν αποτελεσματικότητα στους εργατικούς αγώνες, οι οποίοι πολλαπλασιάζονται λόγω των «προβληματικών επιχειρήσεων» και του προγράμματος ιδιωτικοποιήσεων που έχει εξαγγείλει η κυβέρνηση, με κορυφαία αυτήν των εργαζομένων στις αστικές συγκοινωνίες της Αθήνας.

Συγκέντρωση κατά της υπαγωγής του ναυπηγείου του Νεωρίου Σύρου στις διατάξεις του ν. 2000 (εκκαθάριση και πώληση σε ιδιωτικό φορέα), Μάρτιος 1992

Διαδήλωση για να μην κλείσει η προβληματική επιχείρηση Μιχαλίδης, 1990

Χιλιάδες εργαζόμενοι της ΠΥΡΚΑΛ διαμαρτύρονται για τις απολύσεις και ζητούν το δικαίωμά τους στη δουλειά, 1990

Αγωνιστικό μήνυμα καθολικής αντίστασης των εργαζομένων που λένε «όχι» στο ξεπούλημα του ΟΤΕ, 1993

Η Ομόνοια και το Σύνταγμα πλημμυρίζουν από 60 χιλιάδες εργαζόμενους που συμπαράστέκονται στους απεργούς της ΕΑΣ, 20 Αυγούστου 1993. Την επόμενη μέρα, 21 Αυγούστου, η κυβέρνηση προσπαθεί να βγάλει τα λεωφορεία από το Βοτανικό. Το αμαξοστάσιο μετατρέπεται σε πεδίο μάχης από τα ΜΑΤ. Χιλιάδες εργαζόμενοι καταφτάνουν από όλη την Αθήνα για να στηρίξουν την περιφρούρηση. Στις 23 Δεκέμβρη του 1993 η ΕΑΣ επανακρατικοποιείται.

Αγώνας για το δημόσιο και κοινωνικό χαρακτήρα του Ταχυδρομείου, 1993

Οι εργαζόμενοι στα ναυπηγεία Σκαραμαγκά διαδηλώνουν ενάντια στην ιδιωτικοποίηση, 1994

Απεργία των ΔΕΚΟ, 22 Ιανουαρίου 1998

Γ. 2001-2009

Στη δεκαετία του 2000, διογκώνεται η απορρύθμιση της αγοράς εργασίας, η ευελιξία κάθε είδους, η μαύρη και ανασφάλιστη εργασία, τα υψηλά ποσοστά ανεργίας, η συρρίκνωση των αμοιβών, το πρόβλημα του ασφαλιστικού συστήματος.

Στις 26.4.2001 και 17.5.2001 ξεσπούν οι μεγάλες κινητοποιήσεις ενάντια στην προτεινόμενη «δέσμη μέτρων» για το ασφαλιστικό σύστημα, η οποία αφορούσε στην αύξηση των ορίων συνταξιοδότησης και στη μείωση των εργοδοτικών εισφορών, καταργώντας ουσιαστικά το δημόσιο κοινωνικό χαρακτήρα της ασφάλισης

Απεργία για την Πρωτομαγιά του 2005 (μεταφέρθηκε στις 11 Μαΐου)

Απεργιακή συγκέντρωση την εποχή των δομημένων ομολόγων, Πρωτομαγιά 2007

24ωρη απεργία ενάντια στην ακρίβεια, την ανεργία και το ασφαλιστικό, 12 Δεκεμβρίου 2007

24ωρη απεργία ενάντια στην ακρίβεια, την ανεργία και το ασφαλιστικό, 12 Δεκεμβρίου 2007

24ωρη απεργία ενάντια στην ακρίβεια, την ανεργία και το ασφαλιστικό, 12 Δεκεμβρίου 2007

Γενική απεργία, 19 Μαρτίου 2008

ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΩΝ ΜΝΗΜΟΝΙΩΝ

2010-ΣΗΜΕΡΑ

Από το 2010 η χώρα μας βιώνει τα καταστροφικά αποτελέσματα των μνημονίων. Η οικονομική και πολιτική αβεβαιότητα κυριαρχεί, η ύφεση έχει στερήσει το 25% του ελληνικού ΑΕΠ, τα capital controls έχουν βυθίσει την αγορά. Με αφορμή τα προβλήματα της ελληνικής οικονομίας αποφασίζονται άδικα, σκληρά και αντικοινωνικά μέτρα, που αμφισβητούν ιστορικές κατακτήσεις των εργαζομένων και φορτώνουν τα βάρη της δημοσιονομικής εξυγίανσης στους ανθρώπους του μόχθου.

24ωρη Γενική Απεργία με σύνθημα «Δεν θα πληρώσουμε εμείς την κρίση. Οι άνθρωποι και οι ανάγκες τους πάνω από τις αγορές», 24 Φεβρουαρίου 2010. Στην πορεία παρευρίσκεται συνδικαλιστική αντιπροσωπεία της Συνομοσπονδίας Ευρωπαϊκών Συνδικάτων με επικεφαλής τον Τζον Μονξ και την Μπερναντέτ Σεγκόλ, Πρόεδρο και Γεν. Γραμματέα της Σ.Ε.Σ.

5.5.2010. Η συμμετοχή των εργαζομένων στην 24ωρη Γενική Απεργία των ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ ενάντια στα σκληρά και άδικα αντεργατικά μέτρα αγγίζει σε πολλούς χώρους το 100%. Το συλλαλητήριο μπορεί να συγκριθεί σε όγκο και παλμό με αυτό του 2001. Όμως στη μνήμη των εργαζομένων της χώρας θα μείνει για τη δολοφονική φωτιά που προκάλεσε το θάνατο τριών εργαζομένων στην MARFIN BANK.

24ωρη Γενική Απεργία για να αποκρουστούν οι νεοφιλελεύθερες πολιτικές, να μην καταργηθούν οι ΣΣΕ και οι ελεύθερες συλλογικές διαπραγματεύσεις. Επίθεση της αστυνομίας με δακρυγόνα, 29 Ιουνίου 2010. (Φωτ.: ΑΠΕ-ΜΠΕ/ΣΥΜΕΛΑ ΠΑΝΤΖΑΡΤΖΗ)

Συλλαλητήριο στο πλαίσιο της συμμετοχής της ΓΣΕΕ στην Πανευρωπαϊκή Ημέρα Δράσης των Συνδικάτων, 29 Σεπτεμβρίου 2010

24ωρη Γενική Απεργία ενάντια στα «δεσμά» του Μνημονίου και στο σχεδιαζόμενο «Σύμφωνο Ανταγωνιστικότητας», 23 Φεβρουαρίου 2011

Η πραγματικότητα που αντιμετωπίζει τα τελευταία χρόνια η εργατική τάξη της χώρας και όλος ο ελληνικός λαός είναι η δραματική μείωση του εισοδήματος, η ανατροπή του εργασιακού θεσμικού πλαισίου, η απελευθέρωση των απολύσεων, η διάλυση του δημόσιου Κοινωνικού Ασφαλιστικού Συστήματος, η υποβάθμιση της Υγείας, της Παιδείας, της Πρόνοιας, το ξεπούλημα του Δημόσιου Πλούτου, η φοροληψία, η ανεργία, η φτώχεια, η εξαθλίωση.

Συλλαλητήριο ενάντια στο μνημόνιο αμέσως μετά την 48ωρη απεργία, 12 Φεβρουαρίου 2012

24ωρη Γενική Απεργία, 18 Οκτωβρίου 2012. Μηνύματα συμπαράστασης και αλληλεγγύης έστειλαν όλες σχεδόν οι ευρωπαϊκές Συνομοσπονδίες εργαζομένων, ενώ ιδιαίτερα σημαντική ήταν η παρουσία του Συνδικάτου Εργατών Μετάλλου Βαλлонίας-Βρυξελλών Βελγίου με σύνθημα «Nous sommes tous des Grecs!» (μετάφραση: είμαστε όλοι Έλληνες!).

Δεύτερη ημέρα 48ωρης Γενικής Απεργίας. Συλλαλητήριο στο Σύνταγμα, 7 Νοεμβρίου 2012.

Το συνδικαλιστικό κίνημα μέσα σε πρωτοφανείς και αντίξοες συνθήκες προσπάθησε με αγώνες και συνέπεια να υπερασπιστεί το αυτονόητο.

Απέναντι στις προκλήσεις και τα τεράστια προβλήματα δεσμευόμαστε ότι, όσο συνεχίζεται αυτή η άδικη, αδιέξοδη και αντεργατική πολιτική των μνημονίων, οι αγώνες και οι κινητοποιήσεις των εργαζομένων θα εντείνονται μέχρι να επιβάλουμε λύσεις φιλεργατικές και αναπτυξιακές προς όφελος του λαού και της χώρας.

Πρώτη ημέρα 48ωρης Γενικής Απεργίας με αίτημα την ανατροπή των μνημονιακών πολιτικών, 6 Νοεμβρίου 2012

24ωρη Γενική Απεργία με αφορμή τη συνεχιζόμενη αντεργατική πολιτική της Κυβέρνησης, 9 Απριλίου 2014

Συλλαλητήριο
 ΓΣΕΕ - Εργατικού
 Κέντρου
 Θεσσαλονίκης,
 6 Σεπτεμβρίου
 2014

24ωρη Γενική
 Απεργία ενάντια
 στη συνεχιζόμενη
 μνημονιακή
 πολιτική της
 Κυβέρνησης, 27
 Νοεμβρίου 2014

24ωρη Γενική
 Απεργία κατά
 των μέτρων
 που έχουν
 μετατρέψει την
 οικονομική κρίση
 σε ανθρωπιστική,
 3 Δεκεμβρίου
 2015

24ωρη Γενική Απεργία και πορεία στη Βουλή με αίτημα την απόσυρση του ασφαλιστικού νομοσχεδίου. Μηνύματα συμπαράστασης έστειλαν Συνδικάτα απ' όλη την Ευρώπη και τη στήριξη της η Διεθνής Συνδικαλιστική Συνομοσπονδία, 4 Φεβρουαρίου 2016.

Η καθιέρωση της Κυριακής ως αργίας ψηφίστηκε στις 7 Δεκεμβρίου 1909 και η εφαρμογή της ξεκίνησε την Κυριακή 2 Ιανουαρίου 1910. 108 χρόνια μετά, οι εργαζόμενοι στον ιδιωτικό τομέα παλεύουν για τα αυτονόητα.

Συλλαλητήριο ΓΣΕΕ - Εργατικού Κέντρου Θεσσαλονίκης, Σεπτέμβριος 2016

18 μήνες σκληρού αγώνα των εργαζομένων στα Λιπάσματα Καβάλας, ενάντια στην πιο σκληρή εργοδοσία (Ιούνιος 2016 - Ιανουάριος 2018).

24ωρη Γενική Απεργία, Πρωτομαγιά 2017

24ωρη Γενική Απεργία, 14 Δεκεμβρίου 2017

Για τα 100 χρόνια από την ίδρυσή της η ΓΣΕΕ συνδιοργάνωσε με το ΙΝΕ/ΓΣΕΕ και τη Συνομοσπονδία Ευρωπαϊκών Συνδικάτων συνδιάσκεψη με θέμα: «Το μέλλον της Εργασίας, η οπτική των Συνδικάτων». Αθήνα, 21 Μαΐου 2018.

Μετά το τέλος της συνδιάσκεψης ακολούθησε συναυλία με τον Διονύση Σαββόπουλο και την Μαρία Φαραντούρη

Δεν μπορεί κανείς να φανταστεί μια σύγχρονη κοινωνία και μάλιστα μια που να λέει ότι θέλει να λειτουργεί δημοκρατικά, χωρίς Συνδικάτα. Αποτελούν πλέον, από πολλά χρόνια, απαραίτητους θεσμούς στη λειτουργία της Οικονομίας. Αλλά θα μπορούσαμε να πούμε και της κοινωνίας γενικά.

Πολλές φορές φαίνεται ότι τα Σωματεία δε λειτουργούν κανονικά. Δεν έχουν μαζική συμμετοχή. Οι εργαζόμενοι δε συμμετέχουν ενεργά. Οι ηγεσίες είναι γραφειοκρατικοποιημένες. Και όμως αρκεί η παραμικρή κρίση, που μπορεί να είναι κλαδική ή γενική, για να ξαναδεί κανείς τις χιλιάδες-χιλιάδων εργαζομένων, να βρίσκονται ακόμα μια φορά πίσω από τα πανό τους να διαδηλώνουν τις διεκδικήσεις και τα αιτήματά τους. Απατάται οποιοσδήποτε νομίζει και την έπαθαν σ' αυτό πολλές «έξυπνες» κυβερνήσεις, ότι μπορεί να περάσει ότι θέλει αντεργατικό, αντικοινωνικό αφού τα Συνδικάτα «κοιμούνται». Από τη μια μέρα στην άλλη αυτοί οι οργανισμοί που φαίνονται να χαμοζωούν, μαζικοποιούνται, οι εργαζόμενοι συγκεντρώνονται γύρω τους, δίνουν τις μάχες για τη συντήρησή τους.

Είναι φυσικό άλλωστε. Πρόκειται για την ταξική τους υπόσταση. Τα Συνδικάτα, οποιασδήποτε κατευθύνσεως οπωσδήποτε είναι υποχρεωμένα να υπερασπίσουν την Εργατική Τάξη. Είναι ταξικοί οργανισμοί, οι οποίοι υπάρχουν και εμφανίζονται με πάταγο όταν κάποιος πάνε να αφαιρέσουν κεκτημένα με αγώνες πολλών χρόνων. Πολλοί αναλυτές καπιταλιστικών οργανισμών, έχουν προσπαθήσει πολλές φορές με σοβαροφάνεια να αποδείξουν ότι σήμερα δεν υπάρχει πλέον Εργατική Τάξη. Αρκεί βέβαια μια απεργία, μια μεγάλη διαδήλωση για να καταλάβει κανείς τη μάταια προσπάθεια θεωρητικοποίησεως επιφανομένων. Η Εργατική Τάξη είναι πάντα εκεί και με νέα χαρακτηριστικά αν θέλετε σήμερα από ότι πριν από 100 χρόνια, αλλά με την ίδια θέση στην παραγωγή. Η παρουσία της κάτω από τα οποιαδήποτε Συνδικάτα κάνει Κράτος και Καπιταλιστική Τάξη να αναδιπλώνονται και να προσπαθούν να βρουν μεθόδους διαφορετικής αποπροσανατολίσεως και εν πολλοίς εξαπατήσεως...

*Δημήτρης Λιβιεράτος
Ιστορικός*